

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Koupelny Vídenský spol. s r.o.**
IČ: 28314620
sídlem Dukelská třída 258/41, Husovice, 614 00 Brno
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019, č. j. JMK 70757/2019, sp. zn. S-JMK 62717/2019/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Městský úřad Znojmo („městský úřad“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, jehož nezjištěný řidič stál v křižovatce. Podle žalobkyně se městský úřad dopustil mnoha procesních i hmotněprávních pochybení. A žalovaný, který zamítl

podané odvolání, je nenapravit. Krajský soud musel posoudit, zda některou z námitek žalobkyně uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Řidič vozidla, jehož provozovatelkou je žalobkyně, dne 8. 1. 2018 v době od 10:30 do 10:44 hod. stál s vozidlem ve křižovatce na náměstí Svobody ve Znojmě.
3. Městský úřad žalobkyni dne 12. 7. 2018 vyzval, aby mu ve stanovené lhůtě sdělila totožnost řidiče anebo zaplatila pokutu 500 Kč. Žalobkyně pokutu zaplatila, ale pozdě. Městský úřad jí proto uhrazenou částku vrátil. Dne 1. 10. 2018 žalobkyně městskému úřadu sdělila, že vozidlo řídil P. V., nar., bytem („obviněný“). Městský úřad s ním zahájil řízení o přestupku. Předvolal jej k ústnímu jednání. Obviněný se k němu ovšem nedostavil, ani se z něj neomluvil. Pro nedostatek důkazů městský úřad toto řízení zastavil usnesením ze dne 19. 11. 2018. Obviněný se proti usnesení o zastavení řízení blanketně odvolal. Své odvolání poté na výzvu nedoplnil. Odvolací orgán jej zamítl rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. S-JMK 220642/2019/OD/No.
4. Dne 10. 12. 2018 městský úřad zahájil řízení se žalobkyní. Zástupce žalobkyně namítl, že zahájení řízení bylo nezákonné. K jeho zahájení lze přistoupit až po pravomocném zastavení řízení o přestupku řidiče. K tomu ale zatím nedošlo, protože odvolací orgán nerozhodl o podaném odvolání obviněného.
5. Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2019, č. j. MUZN 22079/2019 („rozhodnutí městského úřadu“), městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby řidič při užití jejího vozidla na pozemní komunikaci dodržoval své povinnosti a pravidla silničního provozu. Řidič jejího vozidla stál s vozidlem v křižovatce. Tím porušil § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. K přestupku došlo „ve Znojmě na nám. Svobody na místní komunikaci p. č. 2567/1, katastrálního území Znojmo-město (v blízkosti vjezdu na parkoviště na náměstí Svobody ve Znojmě)“. Městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč.
6. K námitce nezákonného postupu při zahájení řízení městský úřad uvedl, že postačuje, že vydal usnesení o zastavení řízení. Odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek.
7. Proti rozhodnutí městského řádu podala žalobkyně blanketní odvolání, které ani později nedoplnila.
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2019, č. j. JMK 70757/2019, sp. zn. S-JMK 62717/2019/OD/VW („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. V rozhodnutí městského úřadu neshledal rozpor s právními předpisy. K potrestání žalobkyně coby provozovatele vozidla byly splněny všechny podmínky.

III. Obsah žaloby

9. V žalobě žalobkyně vznáší řadu námitek. Nejprve namítá, že ačkoli v rámci odvolání žádala o sdělení osob, které se budou podílet na rozhodování o něm, tohoto sdělení se jí dostalo až současně s rozhodnutím žalovaného. Tím jí žalovaný znemožnil uplatnit námitku podjatosti. Tuto námitku proto žalobkyně uplatňuje v žalobě. Konkrétně namítá podjatost paní V. W. Důvod její podjatosti podle žalobkyně spočívá v tom, že dotyčná má negativní citový vztah k jejímu zmocněnci. Ten vystupuje ve větším počtu správních řízení a činí tlak na vyšší pracovní výkon dotyčné. Kromě toho krajský soud již v minulosti zrušil několik rozhodnutí vydaných touto osobou, což ona jistě vnímá jako svůj neúspěch. Často dává své antipatie vůči zmocněnci žalobkyně najevo tím, že jeho procesní postup označuje za obstrukční jednání.
10. Žalobkyně ze stejných důvodů namítá také podjatost Mgr. F., který rozhodnutí žalovaného podepsal. V minulosti opakovaně verbálně útočil na zástupce žalobkyně v soudním řízení. Žalobkyni navíc není jasná role pana F. v procesu rozhodování žalovaného. Podle sdělení žalovaného byla oprávněnou úřední osobou pouze paní V. W. Rozhodnutí žalovaného ale podepsal pan F. Oba jsou podjati, protože žalobkyni neposkytly prostor k včasnému vznesení námitek podjatosti. Tato vada podle žalobkyně způsobuje nezákonnost rozhodnutí žalované.
11. Výrok rozhodnutí městského úřadu podle žalobkyně neuvádí, jakou právní normu měl řidič jejího vozidla porušit. Žalovaný odkazuje pouze na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení však lze porušit pouze ve spojení s porušením jiného ustanovení zákona. To však žalovaný nespecifikoval. V odůvodnění žalovaný odkazuje nejprve na § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, na dvou místech pak ale konstatuje porušení § 27 odst. 1 písm. n) tohoto zákona. Výrok rozhodnutí městského úřadu je proto vadný.
12. Další námitka směřuje vůči nezákonnému vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Nebyly zde podmínky pro zahájení řízení s žalobkyní. Řidič jejího vozidla se ke spáchání přestupku sám doznal. Řízení s ním vedené však v době zahájení řízení se žalobkyní pravomocně neskončilo. Městský úřad proto zahájil řízení se žalobkyní předčasně a nezákonně. Žalobkyně se navíc o existenci rozhodnutí o odvolání řidiče vozidla dozvěděla až z rozhodnutí žalovaného. Ani samotný řidič jej nedostal. Řízení o jeho přestupku proto ani neskončilo. Nezákonné je i zastavení řízení vedeného proti řidiči. Řidič se ke spáchání přestupku písemně doznal. Městský úřad měl proto potrestat jeho, ne řízení zastavit.
13. Výrok rozhodnutí městského úřadu podle žalobkyně nepřesně vymezuje místo, kde mělo dojít k přestupku. Náměstí Svobody ve Znojmě představuje komplex asi sedmi ulic obklopených minimálně třemi parkovišti. Parcelní číslo odkazuje na parkoviště, kde se stát i zastavit může. Z výroku rozhodnutí proto není dostatečně zřejmé, v jaké křižovatce mělo vozidlo žalobkyně stát. Městský úřad nespecifikuje žádné dvě ulice.
14. Závěrem žalobkyně nesouhlasí s tím, že by včas neuhradila pokutu. Pokuta byla správnímu orgánu připsána na účet dne 30. 7. 2018. Výzvu k jejímu uhrazení žalobkyně obdržela dne 27. 7. 2018. Lhůta splatnosti byla 15 dnů. Žalobkyně ji jednoznačně dodržela. Výzva k úhradě pokuty navíc ani neobsahovala údaj o lhůtě splatnosti a nepřípustně zúžila možnost její úhrady pouze na účet správního orgánu či hotovostní vklad na pokladně.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Podle žalovaného by nepoučení žalobkyně o úředních osobách mohlo působit nezákonnost rozhodnutí, pouze pokud by o odvolání skutečně rozhodly podjaté osoby. Žalobkyně ale žádné konkrétní námitky podjatosti nevznáší. Úřední osoby pouze účelově a lživě obviňuje.
16. Výrok rozhodnutí městského úřadu splňuje všechny náležitosti. Je zřejmé, že porušení povinnosti řidiče vozidla se týká § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Uvedení písm. n) je pouze chybou v psaní. Místo spáchání přestupku městský úřad vymezil co nej přesněji.
17. Městský úřad zahájil řízení o přestupku provozovatele poté, co zastavil řízení o přestupku obviněného. Sice nesl riziko, že pokud by odvolací orgán zrušil usnesení o zastavení řízení o přestupku obviněného, městský úřad by musel zastavit řízení se žalobkyní. Předpokládal však, že tato situace nenastane. Řízení se žalobkyní zahájil i s ohledem na běh promlčecích lhůt. Řízení zastavil zákonně. Jeho vinu neprokázal.
18. Výzvu k uhrazení pokuty žalobkyně jako provozovatelka vozidla obdržela dne 12. 7. 2018 do datové schránky.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
20. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně v jeho složení. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
21. Žaloba *není důvodná*.

a. Nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě

22. Žalobkyně předně tvrdila, že jí žalovaný neumožnil namítnout podjatost oprávněné úřední osoby před vydáním rozhodnutí. Přestože v rámci odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žádala v souladu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) o poskytnutí informace o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat, žalovaný jí odpověděl až současně s rozhodnutím o odvolání. V tomto má žalobkyně částečně pravdu. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud na její výslovnou žádost včas nereagoval a přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
23. Nestačí, pokud žalovaný zaslal žalobkyni sdělení obsahující požadovanou informaci až spolu s napadeným rozhodnutím, kterým se řízení pravomocně končí (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2021, č. j. 33 A 30/2019-76, bod 32). Smyslem povinnosti správního orgánu poskytnout účastníku řízení na jeho žádost informace o oprávněné úřední osobě, spočívá mimo jiné v tom, aby dotýčný mohl včas uplatnit námitku podjatosti proti této osobě, jak správně namítá žalobkyně. Pokud však správní orgán vyhoví žádosti až společně s vydáním napadeného rozhodnutí, pak tento smysl popírá. Kromě toho, informace, kterou žalobkyně dostala – tj. že oprávněnou úřední

osobu je Bc. K. V. W., neodpovídá záznamu o určení oprávněné úřední osoby ze dne 2. 5. 2019, který se nachází ve spisu. Podle tohoto záznamu jsou oprávněnými úředními osobami kromě ní ještě další tři osoby, včetně Mgr. K. F. Žalovaný proto v tomto směru pochybil. To však nutně neznamená, že se dopustil takové vady, která by měla sama o sobě vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

24. Soudy opakovaně judikují, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak obviněný z přestupku musí ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatnit *konkrétní* důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30).
25. Žalobkyně však žádné takové konkrétní důvody v žalobě nevznáší. Možnou podjatost úředních osob dovozuje zejména s odkazem na výše uvedené procesní pochybení. A také na základě toho, že se tyto úřední osoby ve svých rozhodnutích negativně a urážlivě vyjadřují o jejím zmocněnci, který je v různých přestupkových řízeních často úspěšný. Podle názoru krajského soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo judikaturou dovozené požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné či opomenuté sdělení informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 4 As 205/2017. Tento poukaz však není přílehavý. V dané věci se jednalo o zpochybnění nepodjatosti úřední osoby založené na zcela specifickém důvodu.
26. Žalobkyně se ovšem na rozdíl od uvedeného případu ve svém podání pohybuje pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení. Nespecifikovala žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost dotčených úředních osob projevit. Ani to, jakým konkrétním způsobem k tomu mělo dojít. Současně žalobkyně nezpochybnila nestrannost oprávněných úředních osob z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může plynout zejména z existence osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zástupci. Pokud dotyčné úřední osoby ve svých rozhodnutích poukazovaly na obstrukční jednání zástupce žalobkyně, nemusí se nutně jednat o projev antipatie, ale o skutková zjištění. Krajský soud proto nepovažoval danou námitku za důvodnou.

b. Právní kvalifikace skutku

27. Podle § 93 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým se obviněný uznává vinným, uvede mimo jiné právní kvalifikace skutku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 11. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, ve vztahu k tomuto ustanovení upřesnil, že pokud právní kvalifikaci obsahuje právní norma obsažená ve vícero ustanoveních zákona, správní orgán by měl ve výroku rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tuto normu tvoří. Porušení této povinnosti však nutně nemusí způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Podle rozšířeného senátu „bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit *závažnost takového pochybení*. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné

vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

28. Sporný výrok I. rozhodnutí městského úřadu zní takto: „[Žalobkyně je vinna] tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov.značky reg.značky nezajistil[a], aby dne 8.1.2018 v době od 10:30 hod. do 10:44 hod., ve Znojmě na nám. Svobody na místní komunikaci p.č., katastrálního území Znojmo-město (v blízkosti vjezdu na parkoviště na náměstí Svobody ve Znojmě) byly při jeho užití dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič tohoto vozidla stál s vozidlem v křižovatce, čímž došlo k naplnění znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zák.č. 361/2000 Sb. Tím obviněný porušil § 10 odst. 3 zák.č. 361/2000 Sb. a spáchal přestupek dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., neboť v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem.“
29. Žalobkyně se tedy dopustila přestupku tím, že jako provozovatel vozidla porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle něj platí: „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Ustanovením navazujícím na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého „[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Obě tato ustanovení výrok zmiňuje.
30. Kromě toho výrok obsahuje odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“ Z výroku je také jasné, že *konkrétní jednání, kterého se řidič vozidla žalobkyně dopustil, spočívalo v neoprávněném stání v křižovatce*. Ustanovení, které toto jednání zakazuje, je § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Podle něj řidič „nesmí zastavit a stát (...) na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru „T“ na protější straně vyúsťující pozemní komunikace.“ Konkrétní odkaz na § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahuje. V tomto případě to však podle krajského soudu nezpůsobuje takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí městského úřadu.
31. V citovaném usnesení rozšířeného senátu shledal Nejvyšší správní soud výrok správního rozhodnutí vadným nejenom proto, že neobsahoval odkaz na konkrétní ustanovení, jehož porušení se řidič vozidla stěžovatele měl dopustit. Problém byl zejména v tom, že z výroku vůbec neplynulo, že se přestupek (tehdy delikt) týkal konkrétně neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. To plynulo až z odůvodnění rozhodnutí, které ale zároveň nezmiňovalo konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, jenž řidič vozidla předmětným jednáním porušil. Rozhodnutí městského úřadu však těmito vadami netrpí.

32. Výrok rozhodnutí uvádí, že řidič vozidla žalobkyně stál s vozidlem v křižovatce. Je z něj tedy zřejmé, jakého konkrétního přestupkového jednání se řidič dopustil. Zároveň v odůvodnění rozhodnutí městský úřad odkazuje na § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Odůvodnění rozhodnutí tedy obsahuje právní kvalifikaci jednání řidiče. Je sice pravdou, jak si žalobkyně správně povšimla, že na dvou místech (poslední odstavec na straně 3 a první odstavec na straně 4) městský úřad odkazuje na § 27 odst. 1 písm. n), namísto písm. d) zákona o silničním provozu. Nicméně v rámci odůvodnění městský úřad vždy mluví o stání v křižovatce. Lze proto uznat, že se jednalo pouze o chybu v psaní, jak uvádí žalovaný. Za těchto okolností má krajský soud za to, že jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí městského úřadu ve spojení s uvedením konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu je postačující k tomu, aby výrok rozhodnutí vyhověl požadavkům podle § 93 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.
33. Zároveň si však krajský soud dovoluje apelovat na správní orgán, aby se podobných chyb do budoucna vyvaroval. Za jiných okolností by i prostá chyba v psaní v souvislosti s právní kvalifikací skutku mohla založit natolik závažnou vadu, že by krajský soud musel rozhodnutí správního orgánu zrušit. Námitka žalobkyně je zde však nedůvodná.

c. Nezákonné vedení řízení o přestupku s žalovanou

34. Žalobkyně namítá nezákonný postup městského úřadu při zahájení řízení. *Řízení o přestupku provozovatele totiž zahájil dříve, než nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení vedeného proti němu.* Namítá také nezákonnost zastavení řízení proti obviněnému, protože se přiznal.
35. Pokud jde o zastavení přestupkového řízení s obviněným, správní orgány nepostupovaly nezákonně. K dostatečnému zjištění pachatele přestupku *nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení řidiče učiněného před zahájením přestupkového řízení.* Ani ve spojení s označením konkrétního řidiče provozovatelem vozidla. Podle § 125h odst. 6 věty druhé zákona o silničním provozu se písemné sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla namísto uhrazení určené částky považuje za podání vysvětlení. Podle § 137 odst. 4 správního řádu však záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, bod 19 a další tam citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že obviněný pak zůstal ve správním řízení pasivní, šlo o jediný důkaz o tom, že v době spáchání přestupku vozidlo skutečně řídil. *Zároveň však šlo o důkaz nepřípustný.* Správní orgány proto nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení.
36. Otázkou je, *zda vadu řízení představuje zahájení řízení se žalobkyní v době, kdy ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o odvolání obviněného.* A zda tato vada případně činí rozhodnutí městského úřadu i rozhodnutí žalovaného nezákonným.
37. Usnesení o zastavení řízení s obviněným ze dne 19. 11. 2018, č. j. MUZN 105786/2018, městský úřad obviněnému doručil dne 26. 11. 2018. Oznámením ze dne 10. 12. 2018 městský úřad zahájil řízení se žalobkyní. Dne 20. 2. 2019 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. JMK 27039/2019, kterým zamítl odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení. Toto rozhodnutí vypravil dne 21. 2. 2019. Právní moci nabylo dne 3. 3. 2019. Rozhodnutí

městského úřadu o vině žalobkyně nese datum 22. 2. 2019. Městský úřad jej vypravil dne 13. 3. 2019.

38. Podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 *projedná*, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a řízení o přestupku *zastavil*, protože obviněnému z přestupku spáchání skutku neprokázal. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem k zjištění totožnosti jeho řidiče. V opačném případě nebudou existovat podmínky odpovědnosti provozovatele.
39. Je pravdou, že zákon nepředpokládá možnost paralelního vedení řízení s označeným řidičem i provozovatelem vozidla. K zahájení řízení s provozovatelem by správní orgán měl přistoupit, pouze pokud se jeho snaha zjistit skutečného řidiče ukáže být marnou a řízení z toho důvodu buď ani nezahájí a věc odloží, anebo zahájené řízení zastaví.
40. Proti usnesení o zastavení řízení se nicméně řidič může odvolat. Odvolání ale nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Toto rozhodnutí je tak předběžně vykonatelné, resp. vyvolává *jiné právní účinky* (§ 74 odst. 1 a 3 správního řádu). Právě absencí odkladného účinku odvolání proti usnesení o zastavení řízení argumentuje žalovaný. Žalobkyně však oponuje, že usnesení o zastavení řízení žádnou „vykonatelnost“ nemá, protože jeho výrok neukládá žádnou povinnost. Proto je podle žalobkyně rozhodné datum nabytí právní moci.
41. Krajský soud dává za pravdu žalovanému. Chybějící odkladný účinek odvolání má vliv nejenom na vykonatelnost rozhodnutí, která nejčastěji znamená jeho exekuční proveditelnost (tj. nucený výkon povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí). I rozhodnutí, která pojmově nedisponují znakem vykonatelnosti, vyvolávají *jiné právní účinky* ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2020. s. 411-413). V důsledku těchto právních účinků nastává právní stav upravený ve výrokové části usnesení jeho oznámením. Děje se tak bez ohledu na případně podané odvolání.
42. Za takový *jiný právní účinek* rozhodnutí krajský soud považuje i oprávnění správního orgánu projednat přestupek s provozovatelem vozidla. Vydáním usnesení o zastavení řízení správní orgán deklaruje, že marně vyčerpал své možnosti sankcionovat označeného řidiče. I přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, spáchání přestupku označenému řidiči neprokázal.
43. Podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení řidič nemůže dosáhnout příznivějšího výsledku. *Jediným logickým důvodem podání odvolání řidičem proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení je natáhnutí celého řízení s cílem dosáhnout prekluzi subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla*. S tímto úmyslem zcela zřejmě podával odvolání i obviněný v tomto případě. K zastavení řízení nicméně vedla v první řadě jeho pasivita. Bez omluvy se nedostavil k ústnímu jednání. Následně podané blanketní dovolání ani na výzvu správního orgánu nedoplnil. Je proto očividné, že neměl zájem na jiném výsledku řízení. Šlo mu jen o jeho prodloužení. *Za této situace je zcela pochopitelné, že městský úřad řízení*

se žalobkyní zahájil, aniž by vyčkal na rozhodnutí o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení.

44. Celá situace se již na první pohled jeví absurdně. Obviněný se bránil proti tomu, že ho městský úřad neshledal vinným ze spáchání přestupku. Činil tak, aniž by skutečně a vážně usiloval o to, aby správní orgán ve věci přestupku rozhodl jinak, např. tvrzením, že se přestupku dopustil, případně že městský úřad měl zastavit řízení či odložit věc z jiného důvodu. Nelze přitom opomíjet, že správní orgány nemohou obviněnému klást k tíži, že se procesně přípustným způsobem nedoznal. Na druhou stranu správní proces nemůže být sledem bezúčelných úkonů správního orgánu, které bez potřebné součinnosti účastníka řízení nemohou vést k žádnému smysluplnému cíli. Výklad, který umožňuje správnímu orgánu zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla dříve, než odvolací orgán rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku řidiče, je tím spíše rozumný právě v případech jako je nyní věc – pokud odvolání nemá rozumný smysl nebo vykazuje znaky obstrukce.
45. Zahájí-li správní orgán řízení s provozovatelem dříve, než nabude právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, vystavuje se tím riziku, že odvolací orgán toto usnesení zruší. *Tento postup však nijak nezasáhne do práv provozovatele vozidla.* Zahájením řízení nedochází k autoritativnímu rozhodnutí o právech a povinnostech jeho účastníka. K tomu vede až samotné vydání rozhodnutí ve věci, proti kterému se pak provozovatel vozidla může také bránit tvrzením o nesplnění procesních předpokladů pro projednání dané věci. Kromě toho platí, že *projednání přestupku provozovatele vozidla*, které citovaný § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu správními orgány před zastavením řízení o přestupku řidiče zapovídá, *se v prvním stupni dovršuje až vydáním rozhodnutí, nikoliv samotným zahájením řízení.*
46. Za podstatné krajský soud považuje, že *k vydání rozhodnutí o vině žalobkyně došlo až poté, co pravomocně rozhodl odvolací orgán o odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení* (rozhodnutí o zamítnutí odvolání nabylo právní moci dne 3. 3. 2019, rozhodnutí o vině žalobkyně městský úřad vypravil dne 13. 3. 2019). V té době již bylo nepochybné, že k postižení obviněného nedojde. Podmínky pro vyvození odpovědnosti žalobkyně, coby provozovatelky vozidla, proto existovaly.

d. Vymezení místa spáchání přestupku

47. Stejně jako právní kvalifikace skutku, i jeho popis s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o uznání obviněného vinným z přestupku [§ 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky].
48. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu označení místa spáchání dopravního přestupku ve výroku správního rozhodnutí tak, že správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít, je v naprosté většině případů zcela dostačující. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014-39).

49. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku sice třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od smyslu a účelu přesné specifikace skutku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23). Určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu. Je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku. Důležité je tedy zejména to, zda konkrétní skutkové okolnosti umožňují popis místa spáchání přestupku dostatečně individualizovat, aby nedošlo k záměně s jiným skutkem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 As 25/2016-42, body 20 a 21)
50. Městský úřad místo spáchání přestupku takto: „nám. Svobody na místní komunikaci p. č., katastrálního území Znojmo-město (v blízkosti vjezdu na parkoviště na náměstí Svobody ve Znojmě)“. Ve správním spisu jsou také fotografie místa, kde vozidlo žalobkyně parkovalo, spolu se situačním nákresem. Z těchto informací lze zcela jednoznačně identifikovat místo spáchání přestupku.
51. V případě neoprávněného stání v křižovatce by za normálních okolností zřejmě bylo vhodné vymezit místo přestupku pomocí názvu dvou ulic, které tuto křižovátku tvoří. V tomto případě to však podle situačního nákresu i fotografií možné nebylo. Ulice, které tvořily křižovátku, v níž vozidlo žalobkyně stálo, nenesou vlastní samostatné označení a patří k náměstí Svobody. Uvedení čísla parcely, však do věci nevneslo otazníky, jak uvádí žalobkyně. Naopak, tím městský úřad konkrétněji označil místo přestupku. Díky tomu všemu lze zcela jednoznačně identifikovat místo, kde vozidlo žalobkyně neoprávněně stálo. Krajský soud také podle situačního nákresu i fotografií nemá pochybnosti o tom, že se jednalo o křižovátku a že vozidlo žalobkyně nedodrželo předepsanou vzdálenost pět metrů před nebo za její hranicí. Tato námitka je proto také nedůvodná.

e. Úhrada určené částky

52. Konečně důvodná není ani námitka nezákonného postupu městského úřadu, který zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla přesto, že žalobkyně na výzvu určenou částku uhradila.
53. Ve správním spisu je výzva k zaplacení určené částky ze dne 12. 7. 2018. Obsahuje lhůtu splatnosti 15 dnů a informaci o tom, že v této lhůtě musí být částka připsána na účet správního orgánu nebo složena v hotovosti na jeho pokladně. Součástí výzvy je také poučení, že pokud žalobkyně určenou částku včas neuhradí, městský úřad jí žalobkyni vrátí a za splnění dalších podmínek bude pokračovat v řízení s ní, coby provozovatelkou vozidla. Výzva obsahuje veškeré náležitosti, které vyžaduje § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu.
54. Téhož dne byla tato výzva doručena do datové schránky žalobkyně. Ze spisu sice není jasné, který den byla určená částka připsána na účet městského úřadu, žalobkyně však sama tvrdí, že ověřila, že k tomu došlo 30. 7. 2018. Je proto zřejmé, že žalobkyně uhradila pokutu pozdě.

55. Městský úřad postupoval v souladu s § 125h odst. 6 a 7 zákona o silničním provozu, pokud úhradu určené částky uskutečňenou až po datu splatnosti (marném uplynutí stanovené lhůty) neakceptoval a vrátil ji žalobkyni.
56. Pokud jde o související námitku žalobkyně spočívající v tom, že městský úřad nepřipustně zúžil možnost úhrady určené částky pouze na dva konkrétní způsoby, žalobkyně nijak nepřibližuje, jak by to mohlo zasáhnout do jejích práv. V tomto směru lze proto plně vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37, který se totožnou námitkou zabýval: „Instrukce, které správní orgán I. stupně k platbě poskytl, směřují ke způsobům platby, které jsou pro většinu osob těmi nejjednoduššími a nejpohodlnějšími. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud očekával, že stěžovatel bude tento způsob placení určené částky preferovat také. Ani z okolností případu nevyplývá, že by navržené způsoby úhrady určené částky byly pro stěžovatele nevýhodné. Stěžovatel zcela rezignoval na vysvětlení, v čem se uvedený postup správního orgánu I. stupně negativně projevil na jeho právech, a ani nevysvětlil, jak by mohla tato tvrzená vada vyústit v nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů, když se jedná o obsah výzvy podle §125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jejímž zasláním ani nedochází k zahájení správního řízení“ (viz bod 13 citovaného rozsudku).
57. Žalovaná je podnikající právnickou osobu. Krajský soud věří, že pokud by skutečně měla zájem pokutu včas zaplatit, stanovený způsob její úhrady by jí nečinil žádný problém.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).
59. Pro úplnost krajský soud k otázce zveřejňování údajů žalobkyně a jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 9. června 2021

Martin Kopa
samosoudce

